

paa det kirkelige Omraade. Saa forskellige kunne Anskuelseerne være, at de andre Partier, da vi rejste dette Spørgsmaal, stod frem og begejstret holdt paa Statsdriften. Jeg vil netop gerne overlade Kirkerne til dem, som de naturligt høre under, nemlig Menighederne. Det synes nu, som om vi kunne naa frem ad den Vej, vi have ønsket, idet man har faaet Kirketienden til en af de 6 Seminariekirker, nemlig Hvorup, afløst. Vi have ligeledes forhandlet om et lille Spørgsmaal om Kursus i Religionsundervisning ved Statens Lærerhøjskole. Det forekommer mig ikke nødvendigt at afholde disse Kursus, vi ønske derfor, at denne Bevilling maa udgaa.

Der er dernæst et Ændringsforslag, som Finansudvalget i sin Helhed er gaaet imod, og det er det Forslag, som Ministeriet har stillet vedrørende Opførelse af et Statsseminarium i Skaarup. Det oplyses, at Seminariet er gammelt og lidet tidsvarende, det er opført i 1836. Jeg har personlig nøje Kendskab til dette Seminarium og kan bevidne, at det meget godt kan trænge til at blive fornyet. Naar Socialdemokraterne alligevel ere gaaede med til, at denne Bevilling stryges for i Aar, er det ikke, fordi vi i mindste Maade ere imod at gaa med til Opførelsen af et nyt Seminarium. Vi have kun fire Statsseminarier, men derimod en hel Vrimmel af private Seminarier, jeg tror 15—16 Stykker i Øjeblikket, og dette Tal er i de senere Aar blevet forøget næsten hvert Aar. Jeg vilde meget gerne have, at vi kunde faa flere Statsseminarier, og jeg saa helst, at Læreruddannelsen helt og holdent blev en Statssag, saa at vi kunde blive fri for de private Seminarier. Men en af Grundene til, at vi ere gaaede med til at nægte Bevillingen i Aar, er, at selve Forslaget tiltaler mig ikke. Der er forlangt 56,500 Kr. til Opførelse af et nyt Seminarium, og jeg vilde meget gerne have, at man havde forlangt adskilligt mere. Jeg vilde nemlig gerne, at man byggede noget større Seminarier end dem, man har i Øjeblikket, navnlig at man byggede dem saaledes, at de bleve indrettede med Parallelklasser, det vil sige, at man i Stedet for som nu at optage kun een Klasse hvert Aar skulde optage 2 eller 3 Klasser ved et Seminarium. Det vilde selvfølgelig medføre, at Seminarierne maatte gøres tilsvarende større, men det vilde medføre en meget stor Fordel for Undervisningen.

Nu er Forholdet nemlig, at en Seminarielærer underviser i flere Fag ved Seminariet, og det er der gennemgaaende vist ingen Seminarielærer, der magter. Men det

er nødvendigt. Naar man ikke har mere end 3 Klasser ved et Seminarium, maa en Lærer, naar han skal have et tilstrækkeligt Timeantal, overtage Undervisningen i flere Fag. Men byggede man større Seminarier med Parallelklasser, behøvede man ikke at lade en Lærer undervise i mere end et enkelt Fag. Man vilde altsaa kunne faa virkelig dygtige Faglærere, og det vilde faa sin store Betydning for hele Læreruddannelsen, at man kunde knytte bedre Lærere til Seminariet. Jeg haaber derfor, at dette Forslag, som vel bliver udstemt i Aar, maa komme frem igen til næste Aar, og jeg vilde da gerne se, at det kom frem i denne forbedrede Skikkelse, saa at det blev et noget større Seminarium, og at man prøvede at gennemføre Parallelklasser.

Det, at Seminariet blev større, vilde ogsaa betyde, at man fik afhjulpet den Trang, der i Øjeblikket er til, at Staten faar flere Seminarier. Er der noget i dette Land, man aldrig viser fremmede, er det vore Seminarier, og det er klogt og rigtigt, at vi søge at holde de fremmede borte fra dem, thi er der noget, vi ikke kunne være bekendt at vise frem til fremmede, der komme til vort Land for at studere vore Forhold, er det netop vore Seminarier. De ere gennemgaaede af en forældet og lidet tidsvarende Beskaffenhed. Sammenligner man dem med Seminarier i Udlandet, falde de sørgeligt igennem. Man træffer Seminarier i Udlandet, hvor man ofrer indtil en Million Kroner for at kunne faa et virkelig tidsvarende Seminarium, som kan tjene til det Formaal, som en saadan Anstalt skal tjene til. Men jeg vil haabe, at naar den Dag oprinder, da det danske Folk vaagner af den Militærrus, hvori det i Øjeblikket befinder sig, og vender tilbage til Fornuftens sunde Brug, vil det være et af de Spørgsmaal, der trænge sig frem til Løsning, at vi gøre mere for at faa en tidsvarende Uddannelse af Folkeskolens Lærere end nu, thi det er netop et af de Omraader, hvor vi staa sørgelig langt tilbage, naar vi sammenligne os med vor Nabolande.

Bevillingen til den folkelige Universitetsundervisning, der drejer sig om 8,000 Kr., har hele Finansudvalget foreslaaet at stryge. Som jeg sagde, den Gang vi talte om Bevillingen af de 8,000 Kr. til Landbrugsforedrag, var det med de største Betæneligheder, vi fra Socialdemokratiets Side gik med til at stryge dem, og jeg udtalte endvidere, at hvis der ude i Befolkningen rejser sig stærke Røster for at genindføre disse Bevillinger paa Finansloven, ere vi fra vor Side villige til at tage dette Spørgs-